

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ ΥΙΟΥ (Λουκ. 15, 11-32)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στην Κρυσπηγή, στις 21/2/1996)

Η θρασύτητα του γιου και η καλωσύνη του Πατέρα

Ο Κύριος και σωτήρας μας Ιησούς Χριστός, μας είπε την παραβολή του ασώτου υιού, για να μας δείξει πώς πρέπει να προσέχουμε τη ζωή μας, και το μυαλό μας. Να μας διδάξει, ότι στη ζωή μας, πρέπει να έχουμε πρώτα το καθήκον. Και μέσα στο μυαλό μας και την καρδιά μας, να έχουμε πρώτα απ' όλα, την απέραντη αγαθότητα και καλωσύνη του Θεού. Όλα τα άλλα πρέπει να είναι δεύτερα, τρίτα και τελευταία.

Μας είπε λοιπόν ο Κύριος: Ένας πατέρας είχε δύο παιδιά. Που ήταν δύο διαφορετικοί κόσμοι. Ο ένας είχε το νου του στον εαυτό του. Στο τι μου αρέσει. Ο άλλος είχε την σκέψη του στο καθήκον. Τι έχω χρέος να κάνω, απέναντι του Θεού και του πατέρα μου. Ο πρώτος γιός, θα λέγαμε ο έξυπνος, πήγε στον πατέρα του και του είπε:

-Πατέρα, τι να το κάνω εγώ να περιμένω να πεθάνεις, για να σε κληρονομήσω; Τότε που θάχω γεράσει; Εγώ τώρα τα θέλω. Να μας μοιράσεις την περιουσία, να μπορέσω και εγώ να κάνω ό,τι θέλω. Να χαρώ τη ζωή μου.

Ο πατέρας φέρθηκε με καλωσύνη.

-Καλά παιδί μου, να σας τα μοιράσω.

Και μοίρασε την περιουσία του στα δύο. Τα μισά του πρώτου παιδιού και τα άλλα μισά του άλλου. Και δικά του; Τίποτε. Γιατί ο πατέρας αυτός δεν ήταν «του εαυτού του» αλλά «του καθήκοντος». Τι πρέπει να κάνει για τα παιδιά του. Και έμεινε πανί με πανί.

Ο νεώτερος υιός, πήρε το μερδικό του, και έφυγε μακριά. Γιατί κάθε άνθρωπος που θέλει να «κάνει τη ζωή του», με απλά λόγια, βρώμικη ζωή, δεν θέλει τα μάτια του πατέρα του, και των γνωστών του. Θέλει να τους κρυφτεί. Γι' αυτό ο νεώτερος πήγε σε χώρα μακρινή. Εκεί ζούσε όπως του άρεσε. Με αμαρτίες, με διασκεδάσεις, με πορνείες. Για τις οποίες ακούσαμε στον Απόστολο, ότι η πορνεία είναι η χειρότερη αμαρτία. Μολύνει όχι μόνο την ψυχή, αλλά και το

σώμα. Γι' αυτό λέει ο απόστολος Παύλος: «Όλα τα αμαρτήματα βέβαια πρέπει να τα αποφεύγετε, αλλά ιδιαίτερα φροντίστε να φεύγετε μακριά από την πορνεία. Γιατί είναι μία από τις χειρότερες αμαρτίες, που διώχνει από την ψυχή την χάρη του Παναγίου Πνεύματος».

Έτσι αυτός ο νεαρός, εκεί που πήγε, νόμιζε ότι επιτέλους απολαμβάνει τη ζωή. Αλλά τι γινόταν;

Μια οχιά κρυμμένη στα άνθη

Κάποτε, ένα παιδί, μάζευε λουλούδια. Αλλά μια οχιά που ήταν εκεί κρυμμένη, το δάγκωσε. Έβαλε τις φωνές το παιδί, έτρεξαν μερικοί άνθρωποι και τούκαναν διάφορα γιατροσόφια. Το παιδί πρήστηκε, βασανίστηκε πολλές ημέρες, κινδύνευσε, αλλά τελικά σώθηκε «ως εκ θαύματος». Βέβαια υπέφερε πολύ και είχε πρόβλημα σε όλη του τη ζωή. Από τι όλα αυτά; Από το ότι πήγε να μαζέψει λουλούδια που του άρεσαν.

Όπως πίσω από τα λουλούδια, είναι δυνατόν να κρύβεται η οχιά, έτσι και πίσω από μερικά «πράγματα» που μας είναι ευχάριστα και τα επιδιώκουμε, μιλάμε για εκείνα που είναι αντίθετα στο θέλημα του Θεού, κρύβεται μια άλλη οχιά πιο επικίνδυνη από εκείνη που ξέρουμε. Γιατί η οχιά που ξέρουμε δηλητηριάζει το σώμα, η άλλη, δηλητηριάζει την ψυχή. Και η μεν σωματική ζωή, μια ημέρα θα τελειώσει. Η ζωή όμως που πήραμε από τον Θεό, όταν μας έδωσε ψυχή, και η ζωή που μας χάρισε στο άγιο βάπτισμα, δεν τελειώνουν. Και έχουμε δυνατότητα και δικαίωμα, να την διατηρήσουμε αιώνια στην Βασιλεία του Θεού. Αλλά εμείς παίζουμε με τα όμορφα, -αν είναι δυνατόν να τα πούμε όμορφα - του κόσμου τούτου. Τα φθαρτά και παροδικά.

Θαυμάζουμε τα λουλούδια! Αλλά η ομορφιά τους κρατά λίγες μέρες. Μετά μαραίνονται. Γίνονται βρωμιά, σαπίζουν. Κατά τον ίδιο τρόπο, εκείνα που μας γοητεύουν στη ζωή, ένα τίποτε είναι. Πέρασε; Δεν μένει τίποτε. Σαν το λουλούδι. Έτσι και το τσαλακώσεις λίγο είναι για πέταμα. Τόσο μάταια είναι η απόλαυση που μας προσφέρει η αμαρτία.

Ήπιες; Τελείωσε το πιτό; Τι κέρδισες; Μένεις με το ρεζιλίκι του μεθυσιού.

Ή, όπως λέει ο απόστολος, έπεσε ένας άνθρωπος σε πορνεία. Τελείωσε. Τι έμεινε; Τίποτα απολύτως. Μόνο τίποτα; Έμεινε η πίκρα στην ψυχή και το βάρος της αμαρτίας που κάνει το Πανάγιο Πνεύμα να φεύγει. Και τους αγγέλους να απομακρύνονται.

Οργίσθηκε κάποιος και θέλησε να βρῖσει. Ή να βλαστημήσει. Το έκανε. Έβρισε και βλαστήμησε. Και λοιπόν; Για μια στιγμή, λέει: «Ε, καλά του την έκανα του αλήτη». Και μετά; Μετά μόνο το βάρος της ψυχής. Για πόσο; Μπορεί και για πάντα.

Μακριά από τον Θεό είναι μεγάλη φτώχεια

Πότε δεν θα είναι για πάντα το βάρος της ψυχής; Μόνο όταν ο άνθρωπος «έλθει εις αίσθησιν». Ο άσωτος σιγά-σιγά ξόδεψε τον πλούτο, που πήρε από τον πατέρα του. Εννοείται ότι πλούτος είναι τα χαρίσματα τα οποία μας δίνει ο Θεός. Ποιά χαρίσματα;

Αγάπη για τον Θεό. Αγάπη για το συνάνθρωπο. Σεβασμός για το συνάνθρωπο. Διάθεση βοήθειας για το συνάνθρωπο. Όλα αυτά τα μεγάλα χαρίσματα, η ευγένεια της ψυχής που έχουμε όλοι οι άνθρωποι μέσα στη ζωή της αμαρτίας, καταστρέφονται όλα. Τότε ο άνθρωπος βλέπει τον άλλο σαν αντικείμενο εκμεταλλεύσεως. Και προσπαθεί να τον εκμεταλλευτεί. Τι να του εκμεταλλευτεί; Την τσέπη του, τον κόπο του, την ψυχή του, το σώμα του. Όλα θέλει να τα εκμεταλλευτεί ο άνθρωπος που έχει υποδουλωθεί στην αμαρτία, για το δικό του κέφι.

Ενώ το θέλημα το άγιο του Θεού είναι να λέμε: Ο άνθρωπος απέναντί μου, είναι εικόνα του Πατέρα μου του εν ουρανοίς. Παιδί του, σαν κι εμένα. Αδελφός μου είναι. Τι έχω χρέος να κάνω; Να τον αγαπάω. Να τον βοηθώ. Να τον σέβομαι. Είτε είναι άνδρας, είτε είναι γυναίκα. Μια οικογένεια είμαστε, του Θεού.

Όταν ο άνθρωπος σκέπτεται έτσι, τι γίνεται; Άγγελος επάνω στη γη. Και όταν σκέπτεται αλλιώς, γίνεται δαιμόνιο. Και συνεχώς πτωχεύει.

Έτσι λοιπόν και ο άσωτος μακριά από τον Θεό και σκορπίζοντας τον πλούτο, επτώχευσε τόσο πολύ, που αισθανόταν ότι βρίσκεται σε μεγάλη ανάγκη. Και ό,τι τρώει, είναι ξυλοκέρατα. Που τρώνε τα γουρούνια. Γιατί εκεί καταντάει ο άνθρωπος που μένει μακριά από τον Θεό. Τρώει, και εκείνη την στιγμή, νομίζει πως κάτι κάνει, αλλά αμέσως μετά μένει με πίκρα. Τίποτε άλλο. Γι' αυτό δεν υπάρχει στους αμαρτωλούς χαρά.

Ο άσωτος, όταν κατάλαβε ότι έπεσε πολύ χαμηλά, θυμήθηκε τα παλιά και είπε: «Αλήθεια, πώς ήμουν κοντά στον πατέρα μου; Και πού κατάντησα;». Αυτή η σκέψη είναι η πολυτιμότερη σκέψη που κάνει ο άνθρωπος. Να ξεχωρίσει ότι η αμαρτία είναι καταστροφή, και η ζωή κοντά στο Θεό, είναι ζωή αληθινή και

σωτηρία. Μακάριος ο άνθρωπος που σκέπτεται έτσι.

Ο Πατέρας περιμένει και συγχωρεί

Όταν ο άσωτος και προχώρησε προς τον πατέρα του, ο πατέρας τον είδε από μακριά και έτρεξε να τον αγκαλιάσει.

Ήταν άξιος ο άσωτος να τον αγκαλιάσει και να τον φιλήσει ο Πατέρας; Για ποιά συμπεριφορά; Την απέναντί του; Να την ονομάσουμε με απλά λόγια: «γαϊδουρινή συμπεριφορά»; Ή για την συμπεριφορά του απέναντι των άλλων; Αλλά ο Χριστός μας λέει, ότι μόλις ο άνθρωπος κάνει την σκέψη ότι η αμαρτία είναι καταστροφή και η ζωή κοντά στο Θεό είναι σωτηρία, όσο χαμηλά και αν έχει πέσει, επειδή σκέφτηκε σωστά, γίνεται αγαπητός στο Θεό. Που τρέχει να τον αγκαλιάσει, να τον φιλήσει και να τον υποδεχθεί. Παρότι ακόμη δεν έχει διορθώσει τίποτε από τα πάθη του. Να ένα μεγάλο δίδαγμα: Πρέπει όσο μπορούμε περισσότερο να φροντίζουμε να βάζουμε μέσα στο μυαλό μας την σκέψη ότι η αμαρτία, η απομάκρυνση από τον Θεό, είναι η χειρότερη καταστροφή.

Ο Πατέρας αγκάλιασε τον άσωτο και τον πήρε στο σπίτι του. Εκείνος του έλεγε: «Πάτερ, δεν είμαι άξιος να ονομάζομαι υιός σου». Γιατί τα καλά παιδιά, ταυτίζουν το θέλημά τους με τον Πατέρα τους. Δεν έχει άλλα μυαλά ο Πατέρας, άλλα το παιδί.

Αλλά ο Πατέρας σαν να μην άκουσε πήρε τον άσωτο, τον έντυσε με τα καλύτερα ρούχα, του φόρεσε δαχτυλίδι και έσφαξε τον μόσχο τον σιτευτό. Τι σημαίνουν αυτά; Τον συγχώρησε. Και με την μετάνοια και την εξομολόγηση του έσβησε τις αμαρτίες του. Και του φόρεσε την στολήν του αγίου βαπτίσματος. Που όταν αμαρτήσουμε την χάνουμε και όταν μετανοήσουμε μας την ξαναφοράει ο Θεός. Και μας δίνει το δαχτυλίδι ότι είμαστε δικοί του. Μόσχος σιτευτός είναι ο Χριστός που εσφάγη επάνω στο Σταυρό, για να γίνει τροφή μας. Να τον τρώμε, να δυναμώνει η ψυχή μας. Να αποκτά δύναμη να περπατάει μέσα στον κόσμο για να φτάσει στην αιώνια ζωή.

Να πώς ευεργετείς το παιδί σου

Ενώ διασκέδαζαν, γύρισε ο πρεσβύτερος υιός, από τα χωράφια που δούλευε.

Αλλά όταν άκουσε πως γύρισε ο αδελφός του ο άσωτος και ότι ο πατέρας κάνει τέτοια διασκέδαση στενοχωρήθηκε. Και είπε: «Εγώ, όλη μου τη ζωή δεν έκανα τίποτε άλλο, από το να του κάνω το θέλημα αυτού του ανθρώπου. Και ποτέ δεν μου είπε, πάρε και συ ένα κατσικάκι να πας να γλεντήσεις, όχι άσεμνα, αλλά με τους φίλους μου».

Καλό παιδί ήταν και οπωσδήποτε θα είχε φίλους καλούς. Γιατί τότε ο πατέρας δεν τούδωσε ποτέ ένα κατσίκι; Γιατί ο επουράνιος Πατέρας ξέρει ότι η αμαρτία είναι λάσπη που γλυστράει. Και η διασκέδαση είναι λάσπη που γλυστράει. Άμα αρχίσει να γλεντάει με τους φίλους του, δεν θα αργήσει να πάρει την κατηφόρα. Γι' αυτό και οι καλοί γονείς δεν ντώνουν πολύ το σχοινί στα παιδιά τους, για γλέντια και διασκέδαση.

Ο Πατέρας όταν άκουσε πως ο γιός του πείσμωνσε, βγήκε και του είπε:

-Παιδί μου, τι σκέψεις είναι αυτές που κάνεις; Εσύ είσαι πάντοτε μαζί μου. Δεν κατάλαβες τι έχω στην καρδιά μου; Μόνο αγάπη και πόνο. Πώς τώρα μου ξεφεύγεις; Σε ποιόν μοιάζεις; Έπρεπε να γεμίσεις χαρά, αδελφός σου είναι αυτός που ήλθε. Νεκρός ήταν. Και αναστήθηκε. Τον είχαμε ξεγράψει. Και νάτος πάλι μαζί μας.

Τι μας διδάσκει ο Χριστός; Όταν βλέπουμε άνθρωπο να θέλει να κάνει ένα τόσο δα βηματάκι, για να πάει πιο κοντά στον Χριστό, και να γίνει λίγο καλύτερος, πρέπει να νομίζουμε ότι οι στιγμές αυτές είναι από τις πιο ευτυχισμένες της ζωής μας.

Ας ακούσουμε με προσοχή τα διδάγματα που μας δίνει το θεόσδοτο κείμενο που λέγεται «παραβολή του ασώτου». Αμήν.-